

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Komoditní burza Říčany**, se sídlem Barákova 237/8, Říčany, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 14. 6. 2011, čj. 2870/11-1200-204485, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2014, čj. 3 Af 40/2011 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2010, čj. 121069/10/059912204308, Finanční úřad v Říčanech vyměřil stěžovateli daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2009 ve výši 222 000 Kč.

[2] Finanční ředitelství v Praze zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo platební výměr rozhodnutím ze dne 14. 6. 2011, čj. 2870/11-1200-204485.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 16. 7. 2014, čj. 3 Af 40/2011 – 38, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

[4] Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel zpochybnil závěr městského soudu, že žalobce nebyl založen za účelem podnikání ve smyslu § 18 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2013, proto mohl uplatnit snížení základu daně podle § 20 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

[6] Podle § 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů se za poplatníky podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů považovaly zejména v tomto ustanovení vyjmenované subjekty a dále ty, o nichž tak stanovil zvláštní zákon. Za poplatníky podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů se nepovažovaly obchodní společnosti a družstva, i když nebyly založeny za účelem podnikání.

[7] Žalobce je komoditní burzou založenou podle zákona č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách, ve znění pozdějších předpisů. Komoditní burzy nebyly výslovně uvedeny ve výčtu obsaženém v § 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů a ze zákona o komoditních burzách nelze dovodit, že by se jednalo o subjekty nezakládané za účelem podnikání. Podle § 1 odst. 3 zákona o komoditních burzách není vyloučeno dosahování zisku a neziskový charakter neplyne ani ze statutu žalobce. Ve zdaňovacím období roku 2009 žalobce dosáhl zisku ve výši 1 110 310 Kč. Podle § 40 odst. 1 zákona o komoditních burzách se vnitřní poměry burzy řídí ustanoveními obchodního zákoníku o společnostech s ručením omezeným, pokud tento zákon nebo statut nestanoví jinak, s výjimkou minimální výše základního jmění, minimální výše vkladu a omezení počtu společníků. Komoditní burzy se zapisují do obchodního rejstříku, proto jsou podnikateli ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 513/1991, obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

[8] Městský soud argumentoval ve prospěch nepodnikatelského účelu žalobce důvodovou zprávou k zákonu o komoditních burzách, která proklamuje neziskový účel komoditních burz a zákaz dělení případného zisku mezi členy. Soud ale nezohlednil znaky komoditních burz svědčící o jejich podnikatelské povaze, zejména konstituci na členském principu (obdobně jako u družstev – ta přitom nelze považovat za poplatníky podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů, i když nebyla založena za účelem podnikání), zápis v obchodním rejstříku a úpravu vnitřních poměrů v souladu s obchodním zákoníkem.

[9] Stěžovatel poukázal na důvodové zprávy k novelám zákona o komoditních burzách. Důvodová zpráva k zákonu č. 285/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu České republiky, ve znění pozdějších předpisů, hovoří o nevhodnosti konstrukce komoditních burz jako specifických subjektů. Žalobce vznikl dva a půl roku poté, co zákonodárce takto negativně komentoval původní záměr zákona o komoditních burzách. Zákon č. 247/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu České republiky, ve znění pozdějších předpisů, výslovně stanovil povinnost komoditních burz vést účetnictví podle právních předpisů upravujících účetnictví pro podnikatele. Z důvodové zprávy vyplývá, že se jednalo o upřesnění postupu, který byl v praxi dovozován s ohledem na charakter činnosti komoditních burz a který vycházel ze stanoviska Ministerstva financí ze dne 12. 5. 2010, čj. 05/37704/2010-151. Důvodová zpráva dále hovoří o tom, že komoditní burzy jsou právníckými osobami *sui generis*, které jsou věcně obchodními společnostmi.

[10] Povinnost komoditních burz účtovat podle předpisů pro podnikatele, z níž je patrna podnikatelská povaha těchto subjektů, byla výslovně zakotvena s účinností od účetního období kalendářního roku 2012, jednalo se však o povinnost již dříve v praxi správně dovozenou. Finanční úřad v Říčanech doporučil žalobci vést účetnictví podle předpisů pro podnikatele a zároveň nevyužívat snížení základu daně podle § 20 odst. 7 zákona o daních z příjmů dopisem ze dne 7. 4. 2010, čj. 50634/10/059930201205. Obdobně se vyjádřil burzovní komisař Mgr. P. K., Ph.D. v dopise čj. 1010/2010/05400/131/278 adresovaném předsedovi žalobce. Také ze stanoviska Ministerstva financí ze dne 12. 5. 2010, čj. 05/37704/2010-151, se podává, že komoditní burzu je třeba považovat za „*podnikatelský subjekt, tj. běžného poplatníka bez možnosti využití daňového zvýhodnění*.“ Na toto stanovisko odkazuje i důvodová zpráva k novele zákona o komoditních burzách, provedené zákonem č. 247/2011 Sb. (viz výše). Ze stanoviska Ministerstva financí vycházel také stěžovatel při rozhodování o odvolání žalobce. Názor burzovního komisaře i ministerstva byl žalobci znám předtím, než podal daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009.

[11] Žalobcem podané daňové přiznání bylo vnitřně rozporné, pokud sestavil účetní výkazy podle vyhlášky č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, pokud účtují v soustavě podvojného účetnictví, ale přílohu k účetní závěrce sestavil podle vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví.

[12] Stěžovatel dále uvedl, že z provedených novelizací zákona o komoditních burzách je patrný záměr zákonodárce přiblížit jejich úpravu regulaci trhů podle zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů. Od 1. 1. 2009 je také možné založit komoditní burzu jako akciovou společnost nebo stávající komoditní burzu na tuto formu obchodní společnosti transformovat. Z výše zmíněných vyjádření burzovního komisaře a Ministerstva financí vyplývá, že není důvodné činit rozdíly mezi „podnikající“ a „nepodnikající“ komoditní burzou, provádějí-li obdobnou činnost.

[13] Městský soud stěžovateli nesprávně vytkl nedostatečné vypořádání s důvodovou zprávou k zákonu o komoditních burzách a memorandumem advokátní kanceláře Kocián, Šolc, Balašík, kterými žalobce argumentoval ve prospěch nepodnikatelského účelu komoditních burz. Stěžovatel sice v rozhodnutí výslovně neuvedl, že se vyjadřuje k těmto dokumentům, ale z odůvodnění je zřejmé, z jakých důvodů se neztotožnil s argumentací žalobce.

IV.

[14] Žalobce vyjádřil pochybnost, zda byla kasační stížnost (resp. její doplnění) podána k tomu oprávněnou osobou, je-li v záhlaví uvedeno, že věc vyřizuje JUDr. J. M., pod textem podání je, zřejmě jako autor, uvedena Ing. E. N. a dokument je opatřen elektronickým podpisem JUDr. D. J.

[15] Dále žalobce upozornil, že podal daňové přiznání jako neziskový subjekt i za zdaňovací období roku 2008 a správce daně k tomu neměl výhrady.

[16] K námitkám stěžovatele žalobce uvedl, že komoditní burzy nejsou zakládány za účelem podnikání, ale za účelem organizování burzovních obchodů se zbožím, kterých se samy neúčastní. Chod komoditních burz je financován zejména z příspěvků členů a se ziskem se zásadně nepočítá. Případný zisk je účelově vázán na rozvoj komoditní burzy a nelze

jej rozdělit. Neziskový charakter komoditních burz je patrný i z důvodové zprávy k zákonu o komoditních burzách. Následnými novelami se na této skutečnosti nic nezměnilo.

[17] Novela zákona o komoditních burzách provedená zákonem č. 230/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, umožnila založit komoditní burzu i ve formě akciové společnosti, případně ji do této formy transformovat. Na tento typ komoditní burzy se nevztahují mnohá omezení, zejména zákaz dělení zisku, a obchodní zákoník se na něj aplikuje v plném rozsahu. Komoditní burza ve formě akciové společnosti může působit i jako organizátor regulovaného trhu. Možnost založení komoditní burzy ve formě akciové společnosti ale nemá vliv na povahu komoditních burz, které tuto právní formu nemají, mezi něž patří i žalobce.

[18] Žalobce zpochybnil argumentaci stěžovatele, že komoditní burzy jsou věcně obchodními společnostmi, protože se jejich vnitřní poměry řídí obchodním zákoníkem. Obchodní zákoník se použije plně jen na komoditní burzy ve formě akciové společnosti, jinak pouze podpůrně, až tehdy, pokud jinak nestanoví zákon o komoditních burzách nebo statut. Za úpravu vnitřních poměrů nelze považovat právní povahu subjektu.

[19] Žalobce měl dále za to, že stanovisko Ministerstva financí ze dne 12. 5. 2010, čj. 05/37704/2010-151, na které spoléhal stěžovatel, je chybné a pracuje s nepřipustnými analogiemi. Komoditní burzy nelze srovnávat s burzami cenných papírů ve smyslu zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Organizátorem regulovaného trhu může být jen akciová společnost nebo společnost s ručením omezeným. Skutečnost, že zákon o podnikání na kapitálovém trhu uvádí, že „*další podnikatelská činnost organizátora regulovaného trhu může spočívat v činnosti komoditní burzy*“, neznamena, že komoditní burzy jsou zakládány za účelem podnikání.

[20] Žalobce nesouhlasil s tvrzením stěžovatele, že by ze způsobu vedení účetnictví bylo možné dovodit, za jakým účelem byl daný subjekt založen. Poukázal na to, že § 1 odst. 6 byl do zákona o komoditních burzách vložen zákonem č. 247/2011 Sb. Podle důvodové zprávy k této novele „*navrhovaná právní úprava nikterak nemění dosavadní koncepci komoditních burz a komoditního trhu.*“ Bylo by absurdní posuzovat zpětně účel založení žalobce skrze následně vložené ustanovení o vedení účetnictví. Podle § 1 odst. 6 zákona o komoditních burzách navíc ani nelze určit, zda mají komoditní burzy postupovat podle vyhlášky č. 504/2002 Sb. nebo 500/2002. I vyhláška č. 504/2002 Sb. se může vztahovat na podnikatele, ale pouze na ty, kteří nebyli založeni nebo zřízeni za účelem podnikání.

[21] Stěžovatel chybně ztotožňuje pojmy podnikatel a podnikání. Každý subjekt zapsaný do obchodního rejstříku je podnikatelem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku. Ne každý podnikatel se však věnuje podnikání, které je definováno jako soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Z hlediska § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů je rozhodující, zda byl subjekt založen za účelem podnikání.

[22] Závěrem žalobce zdůraznil, že výčet poplatníků v § 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů je pouze demonstrativní a za poplatníky podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů se považují všechny subjekty, které nebyly založeny nebo zřízeny za účelem podnikání s výjimkou obchodních společností a družstev.

V.

[23] Nejvyšší správní soud zjistil, že jednáním za stěžovatele byla v souladu s požadavky § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřena zaměstnankyně stěžovatele JUDr. J. M.

[24] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] V posuzované věci bylo podstatné, zda žalobce spadal mezi poplatníky podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů, a mohl proto uplatnit snížení základu daně podle § 20 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

[27] Ustanovení § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů se vztahovalo na poplatníky, kteří nebyli založeni nebo zřízeni za účelem podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku. V § 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů byl obsažen výčet subjektů, které se považují za poplatníky podle § 18 odst. 3, a „negativní“ výčet subjektů, které za tyto poplatníky nelze považovat, i když nebyly založeny či zřízeny za účelem podnikání. Kasační soud dal za pravdu žalobci, že výčet subjektů považovaných za poplatníky podle § 18 odst. 3 byl pouze demonstrativní. Mezi subjekty podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů proto patřili, s výjimkou obchodních společností a družstev, i další poplatníci, kteří nebyli založeni nebo zřízeni za účelem podnikání.

[28] Podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Všechny vyjmenované podmínky musejí být splněny současně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, čj. 5 Afs 148/2006 – 50). Stěžovatel byl z titulu zápisu do obchodního rejstříku podnikatelem [§ 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku; § 8 zákona o komoditních burzách] a není sporu o tom, že činnost spočívající v provozu komoditní burzy prováděl samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Sporným tak zůstává pouze účel dosažení zisku.

[29] Při posuzování, zda bylo účelem činnosti subjektu dosažení zisku, není rozhodující skutečný hospodářský výsledek, ale účel, k němuž výkon činnosti směřuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, čj. 8 Afs 6/2008 – 129 nebo ČÁP. Z., KOVAŘÍK, Z., POKORNÁ, J. a kol. Obchodní zákoník. Komentář. Praha : Wolters Kluwer). Dosažení zisku musí být hlavním motivem podnikatele při podnikatelské činnosti (srov. rozsudek čj. 8 Afs 6/2008 – 129).

[30] V rozsudku ze dne 29. 4. 2008, čj. 8 Afs 125/2006 – 75, kasační soud posuzoval, zda se stěžovatel, kterým bylo bytové družstvo, věnoval podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, nebo pouze uspokojování potřeb svých členů. K tzv. „podnikatelskému záměru“ družstva spočívajícímu ve výstavbě bytových domů pro členy a následně i nečleny soud podotkl, že *„jakkoliv citovaná část podnikatelského záměru hovoří o výstavbě bytových domů pro členy jako o podnikatelském záměru, zdá se z ní vyplývat pouze účel uspokojování potřeb členů stěžovatele, a teprve ve druhé fázi lze hledat prvky podnikání spočívajícího v soustavné činnosti prováděné samostatně stěžovatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.“* Ke skutečnosti, že stanovy i jiné dokumenty družstva předvíдалy tvorbu zisku a jeho dělení kasační soud uvedl: *„Za situace, kdy je zisk za předpokladu respektování Stanov stěžovatele vytvářen především z plateb jeho členů při uspokojování jejich potřeb, a těmto členům následně rozdělen, lze hovořit o vytváření zisku v souvislosti s podnikáním pouze ve formálním smyslu. Podobně i za situace nerozdělení takového zisku a jeho užití k další činnosti stěžovatele, která má v souladu se stanovami směřovat k uspokojování potřeb jeho členů, lze pouze eufemisticky charakterizovat činnost stěžovatele jako podnikání. Není přitom rozhodné, zda činnost stěžovatele*

směřuje ke uspokojení potřeb jeho „starých“, resp. původních členů, nebo zda se jedná o pokračující výstavbu domů, v nichž jsou byty pronajímány opět členům, byl i nově získaným, stěžovatele.“

[31] Uvedené lze vztáhnout i na posouzení účelu založení žalobce. Zakládajícími členy žalobce byly společnosti Commexim Group a. s., METAL RECYCLING s. r. o. a METAFER s. r. o. (posledně jmenovaný v současné době již členem není). Jediným dalším členem byla osoba jmenovaná Ministerstvem průmyslu a obchodu za člena burzovní komory v souladu s § 17 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 11 odst. 2 zákona o komoditních burzách. Podle čl. 7 statutu žalobce byli k burzovním obchodům oprávněni členové (kromě osob, jejichž členství vzniklo z titulu jmenování ministerstvem za člena burzovní komory), burzovní a soukromí dohodci, jiné osoby mající oprávnění k výrobě nebo zpracování zboží, jež je předmětem burzovních obchodů, případně k obchodu s ním a souvisejícími službami (pouze prostřednictvím dohodců) a dále právnické osoby zřízené zákonem za účelem regulace trhu komodit nebo vytváření a ochraňování hmotných rezerv. Žalobce ale zřejmě nevyužíval burzovní ani soukromé dohodce a obchod proto efektivně probíhal zejména mezi členy, případně jejich prostřednictvím.

[32] Kasační soud uzavřel, že žalobce byl založen za účelem vytvoření rámce pro obchodování svých členů danými komoditami. Činnost žalobce byla financována zejména z plateb členů a případný zisk mohl být v souladu s § 1 odst. 3 zákona o komoditních burzách použit jen k zajištění dalšího rozvoje žalobce. Je zřejmé, že žalobce nebyl založen za účelem dosahování zisku, tvořil-li relativně uzavřený systém určený k usnadnění obchodování svým členům, jenž byl financovaný z jejich příspěvků.

[33] Závěr soudu o neziskové povaze žalobce je podpořen i důvodovou zprávou k zákonu o komoditních burzách: „Ač je burza významným nástrojem obchodu, nenavrhuje se burzu konstruovat jako zvláštní formu obchodní společnosti, ale jako korporaci sui generis. Je to dáno její povahou jako instituce zásadně nevýdělečné, která slouží k organizování obchodu se zbožím a obchodů pomocných, ale sama se tohoto obchodu neúčastní. Jejím cílem není dosažení zisku a získání prostředků k další podnikatelské činnosti, ale organizování obchodu a zajištění prostředků na svůj provoz. Jiný je i význam účasti na burze a v obchodní společnosti. V obchodní společnosti se sdružují podnikatelé, aby spojili své činnosti, kapitálové prostředky nebo omezili podnikatelské riziko za účelem dosažení větších zisků. Burzu zakládají podnikatelé k zajištění organizace obchodu, který jim má zisk přinést, ale ne ze samotné účasti na burze. Naopak podnikatel, který se burzy jako člen účastní, je povinen podílet se na materiálním zabezpečování jejího provozu ve formě splácení vkladů (zápisného) a členských příspěvků a nemá nárok na podíl z případného zisku burzy. (...) Hlavním zdrojem majetku burzy by měly být vklady zakladatelů, zápisné, příspěvky členů a případné výnosy z provozu burzy. (...) Z pojetí burzy jako nevýdělečné instituce také plyne, že nelze připustit, aby případný zisk byl rozdělen mezi členy burzy, protože toto by neměl být motiv účasti na burze. Zisk musí zůstat burze a je používán k zajištění jejího dalšího rozvoje.“ Obdobně také komentářová literatura považuje komoditní burzu za specifickou právnickou osobu, která není obchodní společností a je založena na nevýdělečném principu (DĚDIČ, J., BARÁK, J., ZAGAR, T. Zákon o komoditních burzách. Komentář. 1. vydání. Praha : SEVT, s. 24). Uvedené se netýká komoditních burz ve formě akciových společností ve smyslu § 44a zákona o komoditních burzách.

[34] Kasační soud měl za to, že i stěžovatel připustil neziskový účel žalobce, pokud v kasační stížnosti k povaze komoditních burz uvedl: „Pro stranu nepodnikajícího subjektu hovoří neziskový účel a způsob naložení se ziskem, proti ní pak konstituce burzy na členském principu, jako je tomu u družstev (v důsledku požadavku pružnosti, kterému odpovídá lépe institut členství), zápis v obchodním rejstříku, úprava vnitřních poměrů v souladu s obchodním zákoníkem (platným pro společnosti s ručením omezeným).“

[35] Zápis do obchodního rejstříku znamenal, že stěžovatel byl tzv. podnikatelem podle formy ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku, což ale nemá vliv na posouzení, zda byl založen za účelem podnikání podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve spojení s § 2 odst. 1 obchodního zákoníku (viz výše). Konstituce burzy na členském principu, ani subsidiární použití úpravy vnitřních poměrů podle ustanovení obchodního zákoníku o společnosti s ručením omezeným, také nevypovídá o podnikatelském účelu daného subjektu. Ostatně družstvo i společnost s ručením omezeným mohly být podle obchodního zákoníku založeny za podnikatelským i nepodnikatelským účelem.

[36] Neobstála ani námitka stěžovatele, že komoditní burzy byly „věcně obchodními společnostmi“, proto byly na základě § 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů vyloučeny z okruhu poplatníků podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Obchodní zákoník obsahoval v § 56 odst. 1 taxativní výčet druhů obchodních společností. Pouze tam vyjmenované typy společností byly, spolu družstvy, vyloučeny z okruhu poplatníků podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů bez ohledu na účel, za kterým byly založeny.

[37] Podle § 40 odst. 1 zákona o komoditních burzách se vnitřní poměry komoditních burz řídí ustanoveními obchodního zákoníku o společnostech s ručením omezeným, s výjimkou minimální výše základního jmění, minimální výše vkladu a omezení počtu společníků, nestanoví-li jinak zákon o komoditních burzách nebo statut dané komoditní burzy. Komoditní burzy se budou od společností s ručením omezeným vždy odlišovat v podstatných náležitostech upravených zákonem o komoditních burzách a v případě komplexní úpravy vnitřních poměrů statutem se na ně ustanovení obchodního zákoníku nepoužijí vůbec. Komoditní burzy (samozřejmě s výjimkou komoditních burz ve formě akciové společnosti) jsou tedy upraveny jako právnické osoby *sui generis*, odlišné od obchodních společností.

[38] Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se způsobu vedení účetnictví. Jak bylo uvedeno shora, pro posouzení, zda žalobce patřil mezi poplatníky podle § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů, bylo rozhodující, zda byl založen za účelem podnikání. Způsob, jakým vedl či měl vést účetnictví, je v tomto ohledu zcela nepodstatný.

[39] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože v řízení nebyl zastoupen advokátem a podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu